

Hof van Cassatie van België

Arrest

beklaagde,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor de provincie
kantoor te

eiser tot herstel,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen de arresten van het Hof van Beroep te Gent, correctionele kamer, van 21 december 2001 en 14 oktober 2005.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, drie middelen aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

Eerste onderdeel

1. De eiser voerde het in het onderdeel aangehaalde verweer alleen aan ten betoge dat de redelijke termijn voor het voortzetten van de strafvervolging was overschreden.

De appelrechters beantwoorden dit verweer met de overweging dat de redelijke termijn geen aanvang kon nemen voor de datum van de dagvaarding. Zij hoefden daarbij niet te antwoorden op elk argument dat, zonder een afzonderlijk middel te vormen, de eiser alleen tot staving van dit verweer hebben aangevoerd.

2. Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

3. Het onderdeel voert aan dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de eiser reeds op 22 oktober 1995 en 5 november 1995 uitdrukkelijk en officieel op de hoogte werd gesteld van de omstandigheid dat bij hem wederrechtelijke werken werden vastgesteld, en dat de appelrechters bijgevolg niet mochten oordelen dat de eiser tot de datum van de dagvaarding op 11 juli 1998 niet onder dreiging van een strafvervolging heeft geleefd.

4. Wanneer de rechter, door een beoordeling in feite, vaststelt dat de verschillende misdrijven die bij hem aanhangig zijn, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van hetzelfde misdadig opzet, begint de redelijke termijn voor het berechten van dit geheel van misdrijven pas op de dag waarop de vervolgte persoon verplicht wordt zich te verdedigen tegen het laatste feit dat de uitvoering vormt van dat opzet.

5. De appelrechters stellen te dezen vast dat de feiten van de verschillende telastleggingen de uiting zijn van eenzelfde strafbaar opzet, zodat tot en met 1 juli 1998 slechts één misdrijf werd gepleegd. Bijgevolg oordelen zij wettig dat de eiser pas op 11 juli 1998, datum van de dagvaarding, onder dreiging van een strafvervolgning leefde waardoor de redelijke termijn een aanvang heeft genomen.

6. Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede middel

Eerste onderdeel

7. Het onderdeel bekritiseert alleen het oordeel van de appelrechter dat de artikelen 6.1. EVRM en artikel 14.3.c IVBPR niet toepasselijk zijn op de herstellvordering, echter niet hun oordeel dat terzake overigens de in deze verdragsbepalingen bepaalde redelijke termijn niet is overschreden. Dit laatste volstaat om de beslissing van de appelrechters ter verantwoorden.

8. Het onderdeel komt op tegen een overtollige reden, en is aldus niet ontvankelijk.

Tweede onderdeel

9. De eiser voert aan dat de appelrechters niet hebben geantwoord op zijn verweer dat de herstellvordering pas werd geformuleerd op 10 april 1998, zodoende geruime tijd na de feiten en dat zulks a fortiori het geval is voor de nieuwe herstellvordering van 2 april 2001.

Met dit verweer voerde de eiser alleen aan dat de redelijke termijn voor de herstellvordering overschreden was. De appelrechters beantwoorden dit verweer

met de overweging dat de redelijke termijn niet toepasselijk is op de herstellvordering en deze termijn hoe dan ook terzake niet is overschreden, vermits het overwegend de eiser zelf is die in hoofddorde om uitstel van de behandeling van deze vordering heeft gevraagd. Zij moeten daarbij niet antwoorden op elk argument dat, zonder een afzonderlijk middel te vormen, door de eiser alleen tot staving van dit verweer wordt aangevoerd.

10. Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Derde onderdeel

11. Anders dan het onderdeel aanvoert hebben de appelrechters uit de feiten die zij onaantastbaar hebben vastgesteld, wettig kunnen oordelen dat de redelijke termijn niet is overschreden.

12. Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Derde middel

Eerste onderdeel

13. Met de motivering waarnaar het onderdeel verwijst, leggen de appelrechters de brief van de stedenbouwkundig inspecteur van 2 april 2001 niet uit, maar zij preciseren de gevolgen voor de rechtspleging van het wijzigen van een reeds voordien ingestelde herstellvordering. Aldus miskennen zij niet de bewijskracht van deze brief.

14. Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

15. Het onderdeel voert aan dat het vorderen van een nieuwe herstellvordering niet voor het eerst in hoger beroep kan zonder het beginsel van de dubbele aanleg te miskennen.

16. De herstellvordering blijft, ongeacht de verschillende tijdstippen waarop zij ter kennis wordt gebracht, éénzelfde vordering die ertoe strekt de gevolgen van

het stedenbouwkundig misdrijf te doen ophouden, en die samen met de strafvordering voor de rechter aanhangig wordt gemaakt.

De herstellvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en ze blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan. Dit brengt mee dat deze vordering in de loop van het geding kan worden gewijzigd, zelfs voor het eerst in hoger beroep, zonder dat daardoor het beginsel van de dubbele aanleg, gewaarborgd door artikel 14.5 IVBPR wordt miskend.

17. Het onderdeel faalt naar recht.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

18. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser in de kosten.

Begroot de kosten op 119,82 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter , als voorzitter, en de raadsheren

, en op de openbare terechtzitting van 21 maart 2006 uitgesproken door afdelingsvoorzitter , in aanwezigheid van advocaat-generaal , met bijstand van griffier .